

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **prap. Bc. O. S.**, zastoupený Mgr. Davidem Rašovským, advokátem, sídlem Šumavská 525/33, Brno, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2021, č. j. VS-193356-18/ČJ-2020-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2023, č. j. 29 Ad 12/2021-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně usnesením ze dne 21. 8. 2020, č. j. 1 KZK 3/2020-6, podmíněně odložil podání návrhu na potrestání žalobce dle § 179g odst. 1 a odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), a stanovil mu zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Žalobce se doznal ke spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že dne 18. 7. 2020 vědomě řídil na pozemních komunikacích ve statutárním městě Brně osobní automobil ve stavu vylučujícím

způsobilost, který si přivodil předchozím požitím alkoholických nápojů, přičemž mu byla naměřena hladina alkoholu v krvi převyšující hodnotu 2 g/kg. Žalobce během jízdy zpětným zrcátkem na pravých předních dveřích vozidla zachytil a posunul přenosné dopravní značení, přičemž došlo k utržení zpětného zrcátka, a následně při projíždění mírné pravotočivé zatáčky vjel s vozidlem do dalšího přenosného dopravního značení, kde došlo ke střetu přední části vozidla s tímto dopravním značením se směrovými deskami s výstražným osvětlením, včetně akumulátorové napájecí skříně výstražného osvětlení. Žalobce se zavázal, že se během zkušební doby zdrží řízení všech motorových vozidel, a složil peněžitou částku na účet určený na pomoc obětem trestné činnosti.

[2] V návaznosti na výše uvedené bylo se žalobcem jako příslušníkem Vězeňské služby České republiky oznámením ze dne 18. 2. 2021 zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru dle § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Po ústním jednání, které ve věci proběhlo dne 3. 3. 2021, vydal ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno (dále jen „VVaÚpVZD Brno“) rozhodnutí ze dne 5. 3. 2021, č. j. VS-1315-8/ČJ-2021/803020-OVVaT, kterým žalobce podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů propustil ze služebního poměru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. K námitkám, že správní řízení bylo vedeno podle nesprávných ustanovení zákona, konkrétně podle hlavy IV (§ 186 až § 189a) upravující řízení o kázeňském přestupku, který nebyl předmětem tohoto řízení, že o ústním jednání nebyl sepsán protokol, ale záznam a že žalobce nebyl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl následující. Souhlasil s tím, že v průběhu řízení sice bylo odkazováno na nesprávné ustanovení zákona (konkrétně § 186), žalobci však bylo bez pochybností zřejmé, jaké konkrétní řízení a s jakým předmětem s ním bylo zahájeno a vedeno. Krajský soud připomněl, že řízení se žalobcem bylo zahájeno podle § 178 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a žalobce byl v oznámení o zahájení řízení poučen o svých právech dle § 172 a § 174 téhož zákona. Vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí neměl dle krajského soudu ani sepsání záznamu o ústním jednání namísto protokolu ani namítané vedení řízení neoprávněnou osobou. Krajský soud uvedl, že žalobce byl v řízení poučen o svých právech a v záznamu o ústním jednání je zachyceno jeho vyjádření k věci samé. Žalobci byla také dána možnost seznámit se v řízení s podklady pro rozhodnutí, byť se tak stalo až v odvolacím řízení. Žalobce ovšem této možnosti nevyužil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V této souvislosti upozornil, že ačkoli krajský soud shledal v postupu správních orgánů vady, nevysvětlil a nevyhodnotil, proč tyto vady neměly vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí a proč nepřistoupil k jejich zrušení. Stěžovatel trval na své argumentaci, že správní řízení bylo zahájeno a vedeno podle nesprávných ustanovení zákona, konkrétně podle § 186 a násl. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Zopakoval také námitku rozdílu mezi záznamem a protokolem o ústním jednání, přičemž zdůraznil, že v záznamu

pokračování

z jednání byl rovněž nesprávně označen orgán, který vedl řízení, a sice Vězeňská služba České republiky namísto ředitele VVaÚpVZD Brno. Chybělo také označení funkce a služební číslo úřední osoby. I v případě těchto vad se stěžovatel ohradil proti jejich hodnocení krajským soudem. Zdůraznil, že je nepřípustné, aby se na řízení podílely osoby, které k tomu nejsou oprávněny, a aby byly o řízení sepisovány jiné listiny, než které předpokládá zákon. Stěžovatel se neztotožnil s krajským soudem ani v posouzení otázky možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady. Dle stěžovatele krajský soud i tento nedostatek řízení nepřipadně bagatelizoval.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku krajského soudu s tím, že vytýkané vady řízení nemohly mít v daném případě vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí a nemohly nic změnit na výsledku řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Případná nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, která znemožňuje jeho věcný soudní přezkum. Napadený rozsudek však není z důvodů namítaných stěžovatelem nepřezkoumatelností zatížen. Krajský soud v odůvodnění rozsudku (zejména v bodě 15) vyložil, jaké úvahy jej vedly k závěru, že zjištěné procesní vady nemohly mít vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí. Správnost uvedeného závěru bude níže podrobena věcnému přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

[8] V nyní souzené věci krajský soud správně vycházel z toho, že v trestní věci vedené se stěžovatelem vydal státní zástupce pravomocné usnesení, kterým podmíněně odložil podání návrhu na stěžovatelovo potrestání. S uvedeným rozhodnutím týkajícím se příslušníka bezpečnostního sboru, tedy i stěžovatele jako příslušníka Vězeňské služby ČR, spojuje § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů následek v podobě propuštění ze služebního poměru. Podle citovaného ustanovení *příslušník musí být propuštěn, jestliže bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.*

[9] Citované ustanovení obsahuje dvě podmínky propuštění ze služebního poměru, a to (1) vydání některého z výše uvedených rozhodnutí a dále (2) skutečnost, že jednání, kterým příslušník trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky na něj kladenými (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 4 Ads 94/2011-45). Zároveň platí, že při splnění obou podmínek služební orgán nemá možnost uvážení, zda příslušník bude či nebude ze služebního poměru propuštěn.

[10] Stěžovatel v průběhu předchozího správního ani soudního řízení nečinil sporným, že došlo k naplnění obou uvedených podmínek citovaného ustanovení zákona. Stěžovatelovy námitky směřovaly výlučně proti procesním pochybením služebních funkcionářů a jejich možnému vlivu na zákonnost vydaných správních rozhodnutí.

[11] Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno v části dvanácté zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a je systematicky rozděleno tak, že hlava I (§ 169 až § 177) obsahuje obecná ustanovení, hlava II (§ 178 až § 182) upravuje průběh řízení, hlava III (§ 183 až § 185) se týká řízení o propuštění z důvodu dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona, hlava IV (§ 186 až § 189a) upravuje řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, a hlavy V a VI se týkají přezkumu a výkonu rozhodnutí.

[12] Ke stěžovatelově námitce, že řízení před služebními orgány bylo zahájeno a vedeno nesprávně dle § 186 a násl. zákona Nejvyšší správní soud podotýká, že již krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku stěžovateli srozumitelně vysvětlil, že s ním bylo řízení vedeno a zahájeno podle § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. V oznámení o zahájení řízení byl jednoznačně identifikován jeho předmět jako propuštění ze služebního poměru a žalobce byl poučen o právech a povinnostech dle § 172 až § 174 zákona (právo zvolit si zmocněnce, právo nahlížet do spisu a pořizovat z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, vyjádřit v řízení své stanovisko, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění, povinnost postupovat tak, aby účastník řízení neztěžoval a nezpůsobil jeho průtahy). Ředitel VVaÚpVZD Brno zároveň pověřil vedením řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru Mgr. L. D., vedoucího personálního oddělení. Ostatně z obsahu správního spisu v této souvislosti také vyplývá, že v pořadí první rozhodnutí ředitele VVaÚpVZD ze dne 1. 9. 2020 o propuštění stěžovatele ze služebního poměru bylo žalovaným zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání mj. právě z toho důvodu, že nedošlo k řádnému zahájení řízení podle § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů a že stěžovatel nebyl poučen o procesních právech. Stěžovateli tedy nepochybně bylo známo, jaké řízení je s ním vedeno a co konkrétně je jeho předmětem.

[13] Stěžovatelem namítaný nesprávný odkaz na § 186 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů byl jako zjevná nesprávnost obsažen ve dvou podáních, konkrétně v předvolání stěžovatele k ústnímu jednání ze dne 19. 2. 2021 a v písemném záznamu o konaném ústním jednání, u kterého stěžovatel současně namítal, že byl nesprávně vyhotoven namísto protokolu. Dle stěžovatele měla popsána procesní pochybení zásadní vliv na jeho práva, nijak ovšem nespécifikoval, na jakých konkrétních právech měl být zkrácen a jakým způsobem k němu mělo dojít. Z obsahu správního spisu je naopak patrné, že bez ohledu na to, zda byl o ústním jednání sepsán záznam, anebo protokol, byla stěžovatelova procesní práva v řízení zachována. Krajský soud správně upozornil, že stěžovatel se k věci samé osobně vyjádřil, jeho stanovisko je zachyceno v záznamu, který stěžovatel vlastnoručně podepsal. Z obsahu vyhotoveného záznamu je dále patrné, že ústní jednání proběhlo v kanceláři ředitele VVaÚpVZD Brno a záznam o jednání pořídila ředitelem pověřená osoba (označená v oznámení o zahájení řízení – viz výše). Pochybení mající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí ředitele VVaÚpVZD Brno o propuštění stěžovatele ze služebního poměru nezpůsobuje ani chybějící označení funkce a služebního čísla pověřené úřední osoby.

[14] Dovozuje-li stěžovatel z použití hlavičkového papíru, že s ním vedla řízení Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno, namísto příslušného služebního funkcionáře, je nutno konstatovat, že hlavičkový papír s označením Vězeňské služby ČR byl používán v průběhu celého správního řízení. To

pokračování

ovšem nic nemění na skutečnosti, že vyhotovená podání (např. oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání) podepisoval příslušný služební funkcionář - ředitel VVaÚpVZD Brno. Ze samotného užití hlavičkového papíru tedy nelze dovozovat vedení řízení nepříslušným služebním orgánem.

[15] Ve vztahu k nedostatku spočívajícímu v opomenutí vyrozumět stěžovatele o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim stěžovatel pokládal za nepřipadnou bagatelizaci problému ze strany krajského soudu jeho závěr, že tento nedostatek byl napraven v odvolacím řízení, a tedy stěžovatel nebyl ani v tomto ohledu zkrácen na svých procesních právech. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že obdobnou situaci se zabýval např. již v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 As 445/2017-31 (byť v řízení ve věci žádosti o výsluhový příspěvek), v němž vyslovil, že „*nepovažuje za vadu řízení, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, skutečnost, že správní orgán I. stupně stěžovateli neumožnil, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, jak mu ukládá § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Stěžovateli byly totiž všechny relevantní podklady pro stanovení výsluhového příspěvku známy. (...)*“.

[16] V souzené věci byly podkladem pro rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru výše označené usnesení státního zástupce o podmíněném odložení návrhu na potrestání a dále písemný záznam o ústním jednání ze dne 3. 3. 2021, jehož se stěžovatel osobně účastnil a při němž byl seznámen s obsahem pravomocného usnesení státního zástupce. Ačkoli tedy prvostupňový služební funkcionář posléze výslovně nevyrozuměl stěžovatele o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a vyjádřit se k nim, jednalo se o vadu bez vlivu na zákonnost vydaného správního rozhodnutí. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na to, že žalovaný napravit uvedené pochybení v odvolacím řízení (viz podání ze dne 24. 5. 2021). Z obsahu tohoto podání je patrné, že žalovaný poučil stěžovatele o jeho procesních právech a povinnostech ve smyslu § 172 a § 174 zákona a poskytl mu možnost vyjádřit se před vydáním odvolacího rozhodnutí k podkladům, na jejichž základě rozhodl již prvostupňový služební funkcionář a které nebyly v odvolacím řízení doplňovány, a to s určením místa a času, kde a kdy tak stěžovatel může učinit. Stěžovatel ovšem poskytnuté možnosti nevyužil a k žalovanému se ve stanovený den bez omluvy nedostavil. Za takové procesní situace tedy nelze v postupu služebních funkcionářů shledat pochybení a vytýkat krajskému soudu nepřipadnou bagatelizaci problému.

[17] S odkazem na rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, č. 3343/2016 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že „*ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Řečeno slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2011-101 ze dne 15. června 2011, na který odkázal městský soud: důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí*“.

V daném případě k žádnému krácení stěžovatele na jeho procesních právech nedošlo, stěžovatel ostatně ani netvrdil, jaká konkrétní práva nemohl v důsledku vytýkaných pochybení uplatnit. Na výsledku řízení pak nemohl nic změnit a zákonnost v něm vydaných rozhodnutí ovlivnit ani stěžovatelem poukazovaný kumulativní účinek dílčích procesních pochybení (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28, č. 4137/2021 Sb. NSS), neboť jak bylo uvedeno výše, v souzené věci v jejich důsledku k porušení stěžovatelových procesních práv nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel), který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho rozhodovací činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu